

Jeg har gitt opp, NAV har vunnet

"Om faa aar eksisterer det nesten ikke minstepensjonister" sa Stoltenberg,
Til opplysning, minstepensjonistene eksisterer nesten ikke, i dag!!

Jeg har gitt opp, NAV har vunnet

Illustrasjonsbilde. Foto: Morten Holm / Scanpix annonse

Når man går inn i sitt 62 år så innser en at man statistisk sett har entret siste kvarter av livets hele time. For mange kan dette være en fin tid hvor pensjonsalderen nærmer seg, og gitt at en har god helse ennå kan bidra til nytte for samfunn og familie. Nå er ikke alle like heldige, og skjebnene er like forskjellige slik vi mennesker er forskjellige.

I mitt tilfelle har arbeidsledighet og sykdom gjort livet til en heller trist affære da de sikkerhetsnettene jeg trodde det norske samfunnet var utstyrt med skulle bidra til at jeg kunne restaureres, eller i det minste bli operativ slik at jeg atter kunne bli en bidragsyter til samfunnet. Slik er det dog ikke blitt. Min bakgrunn er at jeg har en solid utdannelse fra blant annet Forsvaret og har hatt både tekniske og administrative jobber i inn- og utland i flere år.

Møte med NAV

Mitt møte med NAV startet i 2014, hvor jeg som arbeidsledig 58-åring med fysiske begrensninger pga. sykdom ble innrullet i NAVs kvalifiseringsprogram. Hensikten med kvalifiseringsprogrammet (KVP) var å motivere oss arbeidsledige samt lære oss å skrive jobbsøknader.

For undertegnede og flere andre ble det hele en merkelig opplevelse da det viste seg at deltakerne på alle måter var forskjellig kompetansemessig. Det største problemet viste seg å være språkutfordringene de fleste deltakerne hadde, noe som medførte at adskillig tid gikk med til å håndtere de mest banale og basale ting, som for eksempel å kunne skrive navnet sitt på et stykke papir eller forstå et spørsmål.

Det ble lagt stor vekt på at deltakerne skulle bli kjent med seg selv ved blant annet å gjennomgå tester for å finne ut om en var introvert eller ekstrovert. Kurset som skulle vare i 16 uker viste seg fort, i hvert fall for min del, å være mer til for de som jobbet der enn vi kursdeltakere. I tillegg ble undertegnede besøkt av min såkalte NAV-veileder samt hennes kollega hver 3-4 uke for at hun skulle høre hvordan det gikk. Møtet var egentlig over etter fem minutter men vi måtte sitte der og prate tøv, da det var forventet at møtet skulle vare en hel time. Min veileder var av utenlandsk opprinnelse, noe som i utgangspunktet kunne vært berikende, men hennes ordforråd var begrenset, i tillegg til at hun ikke tilstrekkelig forstod generelle problemstillinger pga totalt manglende erfaring fra det norske samfunnet.

En av de daglige prosessene under kurset var 1: å logge seg inn på et datasystem som da registrerte ens tilstedeværelse, 2: skrive seg på en liste i undervisningsrommet for å igjen vise sin tilstedeværelse, 3: svare på opprop før undervisningen startet, igjen for å vise sin tilstedeværelse og til slutt 4: få signatur på et papir som hver dag viste når en kom og når en gikk fra undervisningstedet, og som måtte oversendes til NAV slik at de kunne godkjenne månedlig utbetaling av KVP-penger.

Jeg har gitt opp, NAV har vunnet

Jeg vil beskrive hele prosedyren som nedrig. Etter å ha gjennomført KVP fikk undertegnede nokså kjapt et skriftlig notat fra NAV om at jeg hadde gode forutsetninger for å skaffe meg jobb og ble dermed brutalt sluppet av NAV, uten inntekt eller noen veiledning for hvordan jeg kunne komme meg videre.

Etter et par uker ble jeg innkalt til NAV, kun for at de skulle intervju undertegnede for å evaluere KVP, samt de som arbeider der. Pliktskyldig stilte jeg opp og kom i gruppe sammen med to flotte damer av utenlandsk opprinnelse. Selv de to som var våre gruppeledere var av utenlandsk herkomst. Under denne seansen viste det seg at mine to gruppedeltakere ikke en gang forstod spørsmålene som ble stillt oss. Jeg spurte da NAV hvordan de kunne ha latt disse gå 16 uker på kurs med ca. 15000kr/mnd (før skatt) uten å oppdage at de ikke forstod en dritt. Svaret var sjokkerende, jeg skulle nemlig bare la være å være negativ og det var ikke min sak.

Ble anbefalt å søke sosialhjelp

Vel, saken min ble at jeg fortsatt var uten inntekt, og jeg fikk beskjed om å søke arbeidsledighetspenger, eller som i mitt tilfelle sykepenger, da jeg fortsatt var sykemeldt av min fastlege. Som sagt så gjort, og da jeg etter 3 mnd ikke hadde fått svar, klarte jeg omsider å få vite at jeg hverken kvalifiserte for dagpenger eller sykepenger, fordi jeg hadde tjent for lite da pengene jeg fikk gjennom kvalifiseringsprogrammet ikke en gang kvalifiserte som grunnlag for økonomiske ytelser fra NAV. Jeg ble etter langt om lenge anbefalt å søke sosialhjelp.

Som sagt så gjort, og jeg fylte ut papirer og skaffet tilveie dokumentasjon (som de alt hadde, men måtte ha nye kopier av), men tre uker etter å ha levert inn søknad viste det seg at jeg ikke kvalifiserte som søker da jeg var uten inntekt. Min hustru, som har en mindre betalt jobb, var den som måtte søke. Jeg ble i praksis umyndiggjort.

Vi ble også gjort oppmerksomme på at vi ikke kom til å få sosialhjelp fordi min kone tjente for mye. Vel, etter at vi har betalt husleie og strøm, nødvendige medisiner og Ruter-transport sitter vi igjen med tusen kroner som skal holde til mat og annet nødvendig i fire uker for to voksne mennesker. Anbefalingen vi fikk var å skaffe oss billigere husvære.

Etter å ha gått i ett år og fire måneder uten inntekt, ble situasjonen uholdbar og min fastlege ba meg om å ta kontakt med NAV igjen, som denne gangen ba meg søke om AAP (arbeidsavklaringspenger). Min lege fyllte ut de nødvendige papirer og fortvilelse ble til forsiktig optimisme. MEN, den gang ei. Etter åtte ukers venting fikk jeg avslag på søknaden. Jeg var ikke kvalifisert, eller hadde tilstrekkelig diagnose for AAP. Her er kopi av NAVs dokumentasjon til meg:

Du er 61 år gammel, som er en relativt høy yrkesalder og som du har opplevd gjør det vanskelig for deg å konkurrere om ledige stillinger.

Du har også flere helseutfordringer, som dobbel skiveprolaps i nakken, gjennomgått hjerteinfarkt, høyt blodtrykk, arytmia, nedsatt nyrefunksjon etter nefrektomi, psoriasis som medfører nedsatt syn, krystallsyke, tinnitus, ortopedisk opererte føtter med innlegg og evigvarende problemer samt sterk vannovervekt pga nefrektomiproblematikk. Skiveprolapsen din medfører smerter i nakken, stråling ut i skuldre og numne armer, og OUS har vurdert at du har stort behov for konservativ behandling.

Jeg har gitt opp, NAV har vunnet

Du har forsøkt fysioterapi og medikamentell behandling med noe effekt, og har fått øvelser som du utfører. I tillegg bruker du en anseelig mengde medisiner for helseplagene dine og går daglig for å redusere vannmengde i kroppen. På tross av helseutfordringene dine føler du deg ellers bra. Du sier at det beste for deg vil være å jobbe i fysisk lettere arbeid som innbefatter merkantilt kontorarbeid.

Rådgivende overlege ved NAV Grünerløkka vurderer likevel at dine helseplager ikke medfører at din arbeidsevne er nedsatt med over halvparten for ethvert arbeid, og at du vil kunne fungere i fysisk lettere arbeid som for eksempel på et kontor med mulighet for ergonomisk tilrettelegging.

NAV ser at du har noen helseutfordringer som gjør at du bør unngå tungt fysisk arbeid, men vi vurderer at din arbeidsevne ikke er nedsatt med over halvparten for ethvert arbeid grunnet helsesituasjonen din. Vi vurderer at du kan være i fysisk lettere arbeid, for eksempel på kontor med mulighet for tilrettelegging. Grunnet din høye yrkesalder og et lengre fravær fra ordinært arbeid vurderer vi at du har behov for oppfølging av NAV for å få hjelp til å komme i arbeid som er forenelig med din helsesituasjon.

TILTAK

NAV vurderer at du har behov for ytterligere arbeidsrettede tiltak for å få hjelp til å komme i arbeid som er forenelig med din helsesituasjon, som for eksempel Oppfølging.

Nå har jeg gått ca. ett og et halvt år uten inntekt eller mulighet for jobb. Det er få, om noen, som ansetter en 61 år gammel mann med fysiske begrensninger. Jeg har sendt over 200 søknader på jobber som kanskje kunne passe for meg. I et siste forsøk kontaktet jeg NAV igjen og til min forbauselse var der en positivt innstilt NAV-ansatt som tok fatt i saken min. Han personlig mente at jeg hadde falt mellom to stoler (?). Han oppmuntret meg og vi søkte på nytt et tiltak for et tilpasset KVP-engasjement, men atter en gang fikk jeg avslag. Denne gangen etter kun to ukers venting.

Nå har jeg gitt opp. NAV har vunnet. De har klart å få enda en stakkar ut av statistikken.

Oppfølgingen de skulle gi meg er en sagablott. Jeg har riktignok fått tilbud om å holde kontakten, men uten økonomisk støtte. Forbannelse som først gikk over til frustrasjon, har nå blitt til resignasjon. Norge er tydeligvis ikke til for slike som meg. Jeg ser hvem som får hjelp og må bare konstantere at myndighetene prioriterer andre enn en stakkars jøssing. Av og til lurer jeg på hva galt jeg kan ha gjort. Jeg har aldri vært straffedømt og jeg hverken røyker eller bruker alkohol. Jeg har nå måttet fravike noen av mine medisiner for at kona og jeg skal kunne klare oss. Det har jo sine ulemper, men er dessverre uungåelig. Neste korsvei for meg hva angår det norske systemet er når jeg fyller 67, hvis jeg når 67.

Min helsetilstand blir ikke bedre av at man sliter psykisk, for det gjør man når en føler seg ubrukelig, uviktig og utelatt. Det er enormt utmattende å ikke strekke til. Jeg kjenner på meg at forfallet øker og at dette begredelige ikke vil kunne vare særlig mye lenger. Men en ting har jeg forbannet meg på. Ikke faen om jeg skal være norsk den dagen min befrielse banker på. Jeg undersøker derfor hvordan jeg kan frasi meg mitt norske statsborgerskap. Det har nemlig ingen betydning for meg lenger. Jeg har forbannet meg på at jeg skal dø en fri mann.

Jeg har gitt opp, NAV har vunnet

Jeg er sikker på at mange vil lese overstående i vantro og i god norsk tradisjon mistenke at her er det noe som ikke stemmer. Det viser seg at det er nemlig det man gjør i Norge, man tror så godt om det norske at når noe eller noen faller utenom, så er det selvpåført eller det beror på en misforståelse. Så naiv var jeg selv også, men mitt møte med det offentlige Norge har gjort meg nærmest målløs.

Det Norge jeg en gang elsket over alt har forsvunnet. Noen har klart å slå en kile mellom oss. Nå er det er i hvertfall klart for meg, jeg slår opp med deg Norge. Det er slutt mellom oss. Fra nå av presenterer jeg meg kun som jordboer.

PS! Noen snille mennesker har villet gi oss økonomisk hjelp, noe vi har takket nei til og vil fortsatt gjøre det uansett hvem (andre enn NAV) som tilbyr. Det er veldig snilt og edelt av gjort av gode mennesker, men det er ikke deres oppgave.

Takk for oppmerksomheten og lev vel!

MINSTEPENSJONIST I UTLANDET

Som minstepensjonist, bosatt i Brasil siden 2003, samt medlem av EMIGRANT1 siden starten i 2009, ser jeg at ingenting har bedret seg, tvert om.

For aa spare penger,har NAV annsatt ett stort anttall flyktninger med utilstrekkelige spraakkunskaper samt forstaaelse av det norske samfunn.

Som medlem av EMIGRANT1 har jeg sloss med NAV i aarevis mot den urettferdige 15% Kildeskatt som ble paaført oss i 2010, ogsaa for de som allerede hadde emigrert for mange aar siden. (tilbakevikende kraft) Minstepensjonistene i Norge er fritatt Kildeskatt og har i tillegg gratis medlemskap i Helsevesenet, samt tilgang til en rekke tilskudd til leveomkostningene, etter behov.

Da jeg selv er ´foedt for tidlig´ i 1933, trekkes jeg i trygd fra jeg fylte 16 til 1967 da vaart Trygdesystem ble innfoert. Det betyr at jeg og min kone faar utbetalt NOK 113.000 i aaret, eller NOK 9.000 per maaned, som ikke rekker langt.

Innvandrere faar utbetalt rundt NOK 300.000 i aaret uten aa gjoere noe som helst,og fremdeles klager de.

Forstaar ogsaa at NAV har utflagget store deler av sitt ansvar til et ukvalifisert utenlandsk selskap som jo slaar den siste spikeren i kista for oss aldrende pensjonister bosatt rundt om i verden. NAV´s loverk har naa ogsaa blitt fjernet fra vaare vanlige domstoler som gjoer det hele enda mere komplisert aa innklage sine forhold.

NORGE OG NAV HAR NAA TOTALT AVSKREVET ETNISKE PENSJONISTER BOSATT I UTLANDET